

(/)

Antal Veronika

Gondolatok

Külön világot alkotok magam
Nem akartam mondani a szakadt csöndet
A lappangó képeket
A sípoló tehetetlenséget -
Mely jobbára fülcsengéshez hasonlítható
A görnyedt hát jelenségét
A folyamatos, nyomott gondolatokat
Amelyekhez mindig társul az állandó és bejáratott kép;
Egy holló a szántóföldön, a fény szűrt, vihar közeleg
Nem akartam mondani, „mert minek”
Nyomasztó volt, nem mondtam
Makacsság
Mint amikor az ember bölcsen szemléli önmagát kívülről
Számba veszi a problémáit lépésről lépésre
Pillanatnyi benyomások által felvillanyozva
Naívan azt képzelet
Mindent meg tud oldani
Majd letaglózva, kellő melankóliával ráeszmél
Hogy az intelligencia még nem minden
Segítség elfogadni pedig nem gyengeség
Görccsösen erőltetni a végtelenségig húzott önfejlesztést
Aztán ráeszmélni, hogy
Semmi értelme nem volt az egésznek;
A lélek épségének a rovására ment
Meg a holló a szántóföldön;
Nézésének groteszk volta mintha csak azt kérdezné:
Miért csinálod ezt?

Csak ül a halott, fekete ágakon a búzatábla közepén,
 A vihar mindjárt kezdődik
 De ő csak néz
 Visszaránt az önelemzésbe; nem segít semmit
 Csak szembeállít a
 Saját hibáinkból létrejött problémákkal
 Továbbra sem mozdul
 Vár
 Kis idő múlva elszáll
 Nem tudom, hova
 Nem is fogom megtudni
 Habár kihívás lenne nem ezen gondolkodni;
 Aki nem képes a jelennek élni
 A múlt sötét szakadécai újra és újra visszarántják
 Onnantól fogva lesz a teljes tanácstalanság és kétségbeesés
 Abszurd önképek- ha úgy tetszik, analizál az agy
 Innen már nincs megállás
 Mély, sötét csöndek
 Súlyos és erjedt gondolatok
 Mint dohos pincében;
 A nedves falak beszívják az elfojtott,
 Kitérni vágyó kétségbeesést
 Az elnyomott kiáltások szaga mindig a levegőben kering
 Nincs egy perc se a valódi csöndből
 Csupán abból a száraz és kiábrándító,
 Torz képződményből
 Csak menni egyre beljebb a bizonytalanságba és a
 Kiszámíthatatlanságba; ez a jövő
 A múlt biztos pontjai hamis menedéket nyújtanak
 Kecsegtetőek, de csak látszólag
 Afféle illúzióba ringatnak, mert elhitetik, hogy
 Nem kell a jelennek élni
 Ott van a múlt
 Az összes fájdalommal
 De mindig egyszerűbb azt mondani, hogy
 Nem kell változás
 Nem, „mert minek”
 Nem akartam mondani semmit
 Nem akartam mondani semmit, mert
 Kinek kell egy furcsa, absztrakt festmény,
 Amelyben olyan dolgokat talál, amiket nem kéne
 Mondani nem mondtam
 Gondolni gondoltam
 Sötét burok a világ és köztem
 Szabadulni az ezt előidéző lényektől-
 Megkísérelve a lehetetlent
 Nehéz súly a testen, az agyban
 Ezek a gondolatok

Kapcsolat

📍 1088 Budapest Múzeum krt. 4/A, III. em. 323.

☎ +36 1 411 6500 / 5113

✉ iris@irodalomismeret.hu

